

Szikra János

Minden távoli útra

Lányok romlandó combját bámulva
nem az ösztönök útvesztőiben kellene ténferegнем már,
nem kéne asszonyállatok ágyasházára,
forró ölére vágyni,
mint kéjsóvár,
zsidó matuzsálemek a Bibliában,
sem az úrbeli semmiből elővágódó
s újra a semmibe szikrázó rideg csillagokat lesni –
egy tölgyfa lábában a Föld sajtó gyökerét keresni,
augusztusi csillaghullás idején
kiásni a humuszban parázsló gránitkövet,
amit a történet kezdetén Isten az égből leejtett,
s amelyben rég halott barátom lelke borong –
a folyómederben éneklő régi szeretők emlékét követve,
mégis a lányok csípője
viszi magával minden távoli útra a szemem,
hiába firkálja össze az évek során
durva grafittal legféltettebb hajlataikat is a ránc...

Végzeted felé

Amikor szeptember közepén az
Úgy emlékszem, mi tegeződtünk
kezdetű első levelet írtad hozzám,
s másnap a postára,
azaz a vakszerencsére bíztad a jövőnket Agostyánban,
tudtad-e, mi készül a mélyben,
legtitikosabb üregekben mi vár?

Velem együtt hetek óta settenkedtél a végzeted felé.

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* (Hitel Könyvműhely, 2012) címmel jelentek meg.

Pár hét múlva a padra már olyan
természetesen ült mellénk a szerelem,
mint a szemközti Papszigetre az októberi nyár.

Leányfalu előtt,
a pinecekocsmában pácolt cigarettákkal együtt
estig már néhányszor letüdöztem az illatot,
hogy ne szabadulhassak tőled akkor sem,
ha ostorral ütnéd ki mindkét szemem.

S hajnalban kinyíltam benned fényesen,
akár egy hosszú szárvégen imbolygó,
földalatti virág.

Selyem

Jó nekem a combjaid közelében,
jó nekem.

Benned ébred a kezem,
ölemben lüktetsz,
öledben lüktetek.
Véremben fehér selyem.

Te lány vagy,
én férfi.

A vágy ködén át szép vagyok én,
s te gyönyörű,
véremben sikong a selyem -
ez volna a szerelem?

Jó nekem,
combjaid közelében jó nekem.